

Кога при паша идеме,
долу земята гледайте,
аз ще се с паша разправам.
Кога в Димотика влезнали,
силно конете яздили,
кога при паша отишли,
долу земята гледали.
Еленка глава вдигнала
и на пашата казала:
– Пашо ле, глава голяма,
много ти здраве носиме,
от Сливена, от Селимина.
Султана даде заповед,
затворниците да пусниш,
Стефана, баш хайдутина,
лично на мене да дадеш.
Пашата дава заповед,
затворниците да пуснат,
Стефана, баш хайдутина,
той го на Еленка предаде.
Кога из града вървели,
из гради, из Димотика,
Еленка Стефан биеше,
биеше и го питаше:
– Познаваш ли ме, Стефане?
– Къде ще да те познавам,
читако, черен турчино?
Кога из града излезли,
телчарче телци караше,
Еленка дума телчарче:
– На ти, телчарче, тез пари,
кога телците изкараш,
ясно да се провикнеш:
“Де се е чуло, видяло,
мома пашата да излъже,
Както Еленка Попова.